

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/13/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3722202422
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3722202422.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov senátu JUDr. Aleny Radičovej a Mgr. Marka Anovčina, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava – mestská časť Petržalka, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, o zaplatenie 1.362,14 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, č. k. 7Csp/50/2022-124 zo dňa 25. januára 2023, takto

rozhodol:

- I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .
- II. Žalovaný n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie 1.362,14 eur s príslušenstvom a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia istiny 1.362,14 eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 940,28 eur od 18.09.2021 do zaplatenia. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkov stav: Žalovaný požiadal žiadosťou o povolené prečerpanie zo dňa 09.05.2014 právneho predchodcu žalobcu o uzatvorenie zmluvy o poskytnutí povoleného prečerpania. Dňa 09.05.2014 došlo medzi právnym predchodcom žalobcu – spoločnosťou Všeobecná úverová banka, E. a žalovaným k uzatvoreniu zmluvy o poskytnutí povoleného prečerpania. Výzvou na zaplatenie zo dňa 18.10.2019 právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy 869,93 eur titulom nepovoleného debetu do 3 dní od doručenia výzvy. Zároveň bol žalovanému zrušený limit prečerpania prostriedkov na účte ku dňu 18.10.2019. Žalovanému bola výzva doručená dňa 23.10.2019, čo preukazovala pripojená poštová doručienka. Rámcovou zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020 uzatvorenou medzi Všeobecnou úverovou bankou, a.s. a spoločnosťou EOS KSI Slovensko, s.r.o. došlo k postúpeniu pohľadávky právneho predchodcu žalobcu (spoločnosť VÚB, a.s.) voči žalovanému z VÚB, a.s. na žalobcu. Z prehľadu výberov z účtu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX vyplývalo, že istina úveru bola v sume 800,09 eur a nie v sume 940,28 eur, ako uvádzal žalobca. Zvyšná suma bola tvorená iba poplatkami súvisiacimi s úverom a úrokmi. Právne vec súd posúdil podľa § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 491, § 517 ods. 1, ods. 2, § 524 ods. 1, ods. 2, § 526 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka; § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách; § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 CSP. Súd v predmetnej veci najskôr skúmal aktívnu vecnú legitimáciu. Súd uviedol, že žalobca spolu so žalobou nepredložil výzvu na zaplatenie pred postúpením pohľadávky na tretí subjekt v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. V žiadnom písomnom podaní, ktoré tvorilo prílohy žaloby, nebol žalovaný vyzvaný na zaplatenie pohľadávky s upozornením, že inak bude jeho pohľadávka postúpená na tretí subjekt (na žalobcu). Žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitimáciu na podanie

žaloby, nakoľko nespĺnil podmienku v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, a teda, že by právny predchodca žalobcu ako banka doručil žalovanému výzvu pred postúpením pohľadávky. Preto nebolo postúpenie preukázané žalovanému náležitým spôsobom. Súd nemal za preukázané, že táto výzva bola riadne doručená do dispozície žalovaného, resp., že táto výzva bola vôbec uskutočnená. Z listín pripojených k žalobe nevyplýva úmysel banky, že by tieto listiny mali byť zasielané žalovanému práve v súvislosti so zamýšľaným budúcim postúpením pohľadávky, keď obsah týchto listín tomu ani náznakom nenasvedčuje. Súd mal za to, že účelom vyhotovenia týchto listín - výziev bolo primäť žalovaného ako dlžníka k zaplateniu dlžnej čiastky. Vo výzvach zasielaných žalovanému sa vôbec neodkazovalo na postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Doručovanie kvalifikovanej výzvy s vyššie uvedeným obsahom v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, žalovanému pred postúpením pohľadávky na žalobcu v konaní tak preukázané nebolo. Absencia doručovania výzvy na úhradu dlžníkom preto spôsobuje nenaplnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky podľa kogentného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. V predmetnom spore tak podľa názoru súdu nebola splnená zákonná podmienka na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá sa vyžaduje v § 92 ods. 8 zákona o bankách, a preto bolo podľa súdu nutné konštatovať, že na žalobcu nebola pohľadávka, ktorej zaplataenia sa žalobou domáha, riadne postúpená. Pretože žalobca sa platne nestal veriteľom postúpenej pohľadávky, súd konštatoval, že nie je vo veci aktívne vecne legitimovaný. Z tohto dôvodu tak súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Nad rámec uvedených skutočností súd poukázal na to, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere nebola v súlade so zákonom č. 129/2010 Z. z., resp. s jeho § 9 ods. 2, nakoľko neobsahovala podstatné obsahové náležitosti v zmysle zákona, ako je napríklad termín splatnosti jednotlivých mesačných splátok, počet splátok úveru a podobne, teda úver je bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný mal v konaní plný úspech, preto by mu súd mal v zmysle § 255 ods. 1 CSP priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Keďže po preskúmaní súdneho spisu súd dospel k záveru, že žalovanému žiadne trovy v predmetnom konaní nevznikli, súd vyslovil, že žalovaný nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že v konaní bolo podľa jeho názoru celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky pôvodný veriteľ - právny predchodca žalobcu VÚB, a.s., Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155 (ďalej aj ako „postupca“) dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách ukladá. Žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo v konaní preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzývaný na úhradu omeškaných splátok, a to: 1/ výzvou označenou ako „Upomienka“ zo dňa 18.09.2019. 2/ výzvou označenou ako „Výzva na zaplataenie“ zo dňa 18.10.2019, ku ktorej žalobca pripojil podací hárok a potvrdenie o doručení, a ktorou postupca vypovedal zmluvu. Podľa žalobcu, aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 8Cdo/169/2020) pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 ZoB bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, avšak iba za súčasnej podmienky, že jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplataenie. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia iných krajských súdov Slovenskej republiky. Žalobca preukázal doručenie „Výzvy na zaplataenie“ zo dňa 18.10.2019, ku ktorému žalobca pripojil podací hárok a potvrdenie o doručení preukazujúce odoslanie a doručenie výzvy. V súvislosti s predloženými výzvami žalobca nad rámec uviedol, že sa jedná o kvalifikované výzvy banky žalovanému v zmysle § 92 ods. 8 ZoB. Obsahom týchto podaní bola výzva postupcu, aby žalovaný uhradil dlžnú sumu. Zamietnutie žaloby pre nepreukázanie platného postúpenia pohľadávky - pre žalovaného znamená, že síce nie je nútený podrobiť sa prípadnému nútenému výkonu súdneho rozhodnutia, avšak prakticky sa dostáva do stavu právnej neistoty vo vzťahu k tomu, kto je jeho veriteľom a komu teda má svoj dlh vlastne splniť, aby dosiahol napr. výmaz z úverového registra. Postupca totiž naďalej zastával názor, že postupoval v prísnom súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB a zmluva o postúpení pohľadávky nebola výrokom súdneho rozhodnutia nikdy vyhlásená za neplatnú, v dôsledku čoho na ňu ako na neplatnú ani nemožno nazerať. Žalobca zostane veriteľom žalovaného aj v prípade, ak sa súdne rozhodnutie, ktorým súd zamietol žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu stane právoplatným, nakoľko táto pohľadávka na neho bola postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, ktorá nebola nikdy výrokom súdneho rozhodnutia určená ako absolútne neplatná, čím nie je dôvod na vrátenie pohľadávky postupcovi (keď tento navyše deklaruje postup v prísnom súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB). Žalobca naopak - pri rešpektovaní názoru súdu ohľadom postúpenia pohľadávky - je síce veriteľom spotrebiteľa (keďže zmluva o postúpení nebola výrokom vyhlásená za absolútne neplatnú), avšak nemal by od neho titulom dlhu prijať žiadne ďalšie plnenia, nakoľko by sa vystavil riziku súdneho konania a

posúdenia, že koná v rozpore s odbornou starostlivosťou, pokiaľ má vedomosť o zamietnutí žaloby pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie a napriek tomu prijal plnenia titulom pohľadávky, ktorej postúpenie je sporné. Žalobca mal za to, že v konaní preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu a súd vec nesprávne právne posúdil a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pokiaľ dospel k záveru o opaku a žalobu zamietol. Závery súdu prvej inštancie nezodpovedajú dohode zmluvných strán, ktoré si dojednali fikciu doručenia – kedy sa zásielka považuje za doručenú na tretí deň po jej odoslaní. Ani samotný súd nespochybnil, že žalobca preukázal dátum odoslania uvedenej výzvy žalovanému. Žalovaný oznámil postupcovi pri uzatváraní Zmluvy adresu na doručovanie a následne mu postupca adresoval všetky písomnosti vrátane výzvy pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti, oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti aj oznámenie o postúpení a pokus o zmier na adresu C. XXX, XXX XX C., pričom táto skutočnosť nebola žalovaným doposiaľ popretá. Súd napriek tomu na tieto skutkové tvrdenia (a ich nespornosť) neprihliadol a v dôsledku prelomenia ust. § 151 ods. 1 CSP vlastnou činnosťou (podľa názoru žalobcu v priamom rozpore s príslušnými ustanoveniami CSP) práve v dôsledku popretia týchto tvrdení súdom (t. j. nie stranou sporu, ako to vyžaduje CSP) zamietol podanú žalobu. Žalobca pre úplnosť zároveň uvádzal, že ničím nepopiera, že v zmysle ust. § 295 CSP môže súd vykonať v spotrebiteľských sporoch aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol - avšak v žiadnom prípade sa nestotožňuje s postupom vo veci konajúceho súdu, ktorý de facto popieral skutkové tvrdenia strán sporu (žalobcu), ktoré bolo potrebné v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP považovať za nesporné. Súd v danom prípade podľa názoru žalobcu prekročil svoje právomoci a porušil základnú zásadu nezávislosti a nestrannosti súdu, vyjadrenú v čl. 1 CSP tým, že aktívne, namiesto strany sporu, rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V súvislosti s nepreukázaním doručenia oznámenia o postúpení, žalobca poukázal na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitímáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z týchto oznámení vychádzať. Napriek skutočnosti, že žalobca z objektívnych dôvodov nedisponuje dôkazom o doručení predmetného oznámenia postupcom, žalobca tvrdil a tvrdí, že predmetnú povinnosť si postupca v zmysle § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka splnil. V tejto súvislosti žalobca považoval za nevyhnutné uviesť, že aj prípadné nesplnenie si tejto povinnosti zo strany postupcu nemá za následok sankciu v podobe neplatnosti postúpenia pohľadávky ako takej. Pokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo pokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, dlžník sa zbaví svojho záväzku plnením postupcovi. Žalovaný však nepreukázal, že by plnil postupcovi akékoľvek plnenia. Zmluva o povolenom prečerpaní zo dňa 09.05.2014 podľa žalobcu obsahuje všetky náležitosti v zmysle zákona účinného v čase uzatvárania Zmluvy a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ak súd prvej inštancie na vec aplikoval ust. § 9 ZoSÚ – nakoľko tieto s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia a povahu úverového produktu (povolené prečerpanie, ktoré sa malo splatiť na požiadanie) neboli na vec aplikovateľné. V danom prípade zmluvné strany uzavreli zmluvu, na základe ktorej postupca poskytol žalovanému úverový rámec, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť. Podstatou takejto formy úveru je, že veriteľ realizuje príkazy dlžníka na prevod a výbery finančných prostriedkov z účtu špecifikovaného v zmluve (na základe rovnako uzavretej zmluvy o bežnom účte), a to aj v prípade, ak nebude existovať pohľadávka dlžníka z účtu v dôsledku pripísania platieb v prospech účtu dlžníka alebo vkladom v hotovosti na daný účet, a to až do výšky úverového rámca. Pokiaľ dlžníkovi chýbajú finančné prostriedky na účte, môže použiť finančné prostriedky banky, pričom úroky platí len z čerpanej sumy. Žalobca nemôže súhlasíť s odôvodnením súdu, že Zmluva o povolenom prečerpaní musí spĺňať aj náležitosti ustanovené v § 9 ods. 2, teda napríklad termín splatnosti jednotlivých mesačných splátok, počet splátok úveru a podobne, nakoľko súd ukladá veriteľovi povinnosti, ktoré mu nevyplývajú zo zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca navrhoval, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe v časti o zaplatenie 1.362,14 eur s prísl. a zároveň prizná žalobcovi voči žalovanému podľa pomeru úspechu a neúspechu v konaní nárok náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % a zároveň prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na právnom závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky proti žalovanému z pôvodného veriteľa tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Zákon o bankách (ďalej len „zákon o bankách“). Súd mal za to, že žalobca nepreukázal kvalifikovanú výzvu podľa uvedeného ustanovenia zákona o bankách, pričom z listín pripojených k žalobe nevyplýval úmysel banky, že by tieto listiny mali byť zasielané žalovanému práve v súvislosti so zamýšľaným budúcim postúpením pohľadávky.

6. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

7. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP) a zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g) CSP) .

8. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP predstavuje transformáciu ústavnoprávnych princípov do civilného sporového konania. Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. V tomto odvolacom dôvode ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávnych nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

9. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. Pokiaľ žalobca deklaroval v odvolaní uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukačnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu. Odvolateľ však v odvolaní nešpecifikoval žiadne konkrétne pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktoré podľa jeho názoru mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

11. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

12. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Po preskúmaní veci má odvolací súd za to, že ani jeden z vyššie uvedených uplatnených odvolacích dôvodov odvolateľom v predmetnej veci nebol naplnený.

14. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

15. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 205/2009), pričom v prípade skúmania legitímácie súd nie je viazaným tým, že prípadne žalovaný určité skutkové tvrdenia nepoprie (ako namietal žalobca v odvolaní), keďže preukázanie legitímácie je vecou žalobcu, ktorú súd skúma ex off. Predmetné ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky, a to, že ide o pohľadávku alebo jej časť, ktorá je splatná, banka vyzvala klienta písomne na splnenie jeho povinnosti po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní.

16. Z obsahu spisu vyplývalo, že právny predchodca žalobcu spoločnosť VÚB a. s., so sídlom Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31320155 (ďalej len „právny predchodca žalobcu“) uzatvoril so žalovaným zmluvu o poskytnutí povoleného prečerpania „Flexdebet“ reg. číslo: XXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej len „predmetná zmluva“). Upomienkou zo dňa 18.09.2019 právny predchodca žalobcu upozornil žalovaného, že neuhradil nepovolený debet v sume 28,96 eur, pričom bol žalovaný vyzvaný na úhradu debetu v lehote 15 dní. Následne výzvou na zaplatenie zo dňa 18.10.2019 právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy 869,93 eur titulom nepovoleného debetu do 3 dní od doručenia výzvy, keď výzva bola žalovanému doručená dňa 23.10.2019, čo preukazovala pripojená poštová doručka.

17. Zmluvu o úvere ako veriteľ pôvodne uzatvoril bankový subjekt. Zákon o bankách v prípade postúpenia bankovej pohľadávky vyžaduje splnenie osobitných podmienok práve z dôvodu ochrany dlžníka ako klienta banky. V tomto zmysle ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách okrem toho, že

predmetom postúpenia pohľadávky môže byť len pohľadávka, alebo jej časť, ktorá je splatná a klient banky musí byť nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní vyžaduje, aby banka pred postúpením pohľadávky vyzvala klienta písomne na splnenie jeho povinnosti a klienta na možnosť postúpenia upozornila. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní nepredložil dôkaz, ktorým by preukázal, že banka žalovaného takto vyzvala písomne na splnenie svojej povinnosti. Rovnako preto, ako súd prvej inštancie, je aj odvolací súd toho názoru, že žalobca v spore pred súdom prvej inštancie nepreukázal splnenie uvedených zákonných podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky.

18. V odvolaní žalobca poukázal na výzvu zo dňa 18.9.2019 na zaplatenie nepovoleného debetu vo výške 28,96 eur. Túto výzvu nemožno považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko ňou nebol žalovaný upozornený na možnosť postúpenia pohľadávky, pričom ide o výzvu na zaplatenie len dlžného nepovoleného debetu, a teda nie na zaplatenie sumy, ktorá je aj predmetom konania. Okrem toho, v danom čase ešte nebola pohľadávka žalobcu ani len splatná, pričom podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, možno postúpiť len pohľadávku, alebo jej časť, ktorá je splatná.

19. Čo sa týka výzvy zo dňa 18.10.2019, na ktorú sa odvoláva žalobca a na ktorú poukazuje vo svojom odvolaní ako na výzvu podľa uvedeného ustanovenia zákona o bankách, odvolací súd má za to, že ani túto výzvu nemožno považovať za výzvu, ktorou by žalobca preukázal splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Z uvedenej výzvy nevyplývalo, že by právny predchodca žalobcu upozornil žalovaného na možnosť postúpenia pohľadávky na iný subjekt. Zákon o bankách nevyžaduje, aby banka presne citovala ustanovenie § 92 ods. 8 v písomnej výzve, avšak účelom takejto výzvy je ochrana klienta pred postúpením bankovej pohľadávky, preto je nevyhnutné, aby bol dlžník na možnosť postúpenia v takejto výzve upozornený. Táto skutočnosť predstavuje podľa názoru odvolacieho súdu aspoň minimálnu požiadavku na splnenie účelu uvedeného ustanovenia Zákona o bankách. Za výzvu podľa tohto ustanovenia nie je možné požadovať akúkoľvek výzvu, ktorú veriteľ zasiela dlžníkovi. Spotrebiteľ vo výzve musí byť upozornený nielen na omeškanie, ale aj na jeho následok, na vôľu banky postúpiť pohľadávku a na možnosť zvrátiť postúpenie, ako správne uviedol aj súd prvej inštancie. Žalobca v konaní nepreukázal, že by jeho právny predchodca pred postúpením pohľadávky takú výzvu žalovanému zaslal. Navyše je zrejmé, že predmetná výzva bola oznámením o zosplatnení úveru a výzvou na zaplatenie dlžnej sumy a nie výzvou, ktorou by bol klient upozornený na možnosť postúpenia pohľadávky.

20. Rovnako ani oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 20.09.2021 nemožno považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keďže týmto žalobca oznámil žalovanému, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok postúpil pohľadávku na žalobcu, a teda takéto oznámenie by logicky mohlo nasledovať až potom, že bol klient banky na možnosť postúpenia vopred výzvou upozornený. Takáto výzva len oznamovala už danú skutočnosť, že pohľadávka bola na iný subjekt postúpená, pričom toto nie je účelom výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Ani výzva označená ako pokus o zmier zo dňa 20.09.2021, či iné výzvy nie sú takouto výzvou, keďže tieto tiež neobsahovali oznámenie o možnosti postúpenia pohľadávky, pričom navyše tieto boli realizované až potom, čo k postúpeniu pohľadávky už došlo.

21. Podľa § 153 ods. 1, 2, 3 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadať, najmä, ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

22. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

23. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

24. Opravný prostriedok s právom tzv. novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. O žiadny z uvedených prípadov v súdnej veci nejde. V ostatných prípadoch prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, nie je možné uplatniť v odvolacom konaní. Ustanovenie § 366 CSP vychádza zo zásady koncentrácie konania podľa § 153 a § 154 CSP. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú strany povinné uplatniť včas. Tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, nie je možné uplatniť v odvolacom konaní. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie.

25. Žalobca v odvolacom konaní predložil dôkaz - potvrdenie o doručení. Keďže to však urobil až v odvolacom konaní, jedná sa o tzv. novoty v odvolacom konaní, ktoré možno použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie /§ 366 CSP/. Odvolací súd v tomto spore nezistil naplnenie žiadneho z uvedených dôvodov § 366 CSP pre použitie novoty zo strany žalobcu, keď novo použité skutkové tvrdenia žalobcu sa netýkajú procesných podmienok /medzi ktoré patria napríklad právomoc súdu, príslušnosť súdu, neexistencia prekážky začatého konania (litispendencie), neexistencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci (rei iudicatae), spôsobilosti strany samostatne konať pred súdom (procesná spôsobilosť) a podobne/, netýkajú sa vylúčenia sudcu, či nesprávneho obsadenia súdu a nejde ani o situáciu, kedy ich žalobca bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Z uvedeného dôvodu, keď neboli zistené podmienky na pripustenie novôt v odvolacom konaní, odvolací súd na tvrdenia žalobcu o doručení, pri svojom rozhodovaní neprihliadal.

26. Pokiaľ žalobca nepreukázal takú výzvu, ktorá by mohla byť výzvou podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, nebolo potrebné ani pri vyššie uvedených výzvach pre účely posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu skúmať, či tieto výzvy žalobca, alebo jeho právny predchodca, žalovanému doručil, resp. doručoval v zmysle dohodnutých podmienok tak, ako namietal v odvolaní žalobca, a preto tieto námietky žalobcu odvolací súd rovnako vyhodnotil ako nedôvodné. Nakoľko v predmetnej veci nebola preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu, nebolo potrebné ani skúmať samotné obsahové náležitosti predmetnej zmluvy, a teda sa bližšie zaoberať námietky žalobcu, ktoré v tomto smere prezentoval v odvolaní, keď tieto boli na základe uvedeného nedôvodné.

27. V konečnom dôsledku za právne nevýznamné vzhľadom k uvedeným záverom považoval odvolací súd poukazy žalobcu v odvolaní na rozhodnutia iných súdov, týkajúcich sa iných, avšak skutkovo a právne obdobných vecí, pretože rozhodovaním iných odvolacích súdov v preskúmvanej veci Krajský súd v Trenčíne viazaný nie je. Žalobca v odvolaní zdôraznil, že podľa aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Cdo/169/2020 sa pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, avšak iba za súčasnej podmienky, že jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie. Z obsahu rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Cdo/169/2020 zo dňa 27.1.2022 tieto závery dovolacieho súdu nevyplývajú, keď odvolateľ tieto tvrdenia vytrhol z kontextu, bodu 2. odôvodnenia, a to z vyjadrenia strán sporu. Dovolací súd uzavrel, že žalobkyňa predloženými listinnými dôkazmi preukázala splnenie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. zo strany právnej predchodkyne žalobkyne .

28. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

29. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému nebola priznaná náhrada trov konania, nakoľko si trovy odvolacieho konania neuplatnil a tieto mu ani v odvolacom konaní nevznikli.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).